

NOCTURNUS

BŘÍZA

chvějivé ticho mlčících hvězd
nad jezerem zrcadlícím tůň
miráž na zčervenalé obloze
na břehu leny zdechlý kůň
ještě mu září v očích
pochodeň smutku a hřích

tam pod břízami a topoly
mé srdce v rašelině tlí
kosti rozházené po poli
úsměvy ztracené v údolí
té pusté řeky něvy
kde zašly zbytky něhy

moje krev se rozlila do moří
do slaných pěn tritónova hrdla
ta krev ve vlnách dosud hoří
má kůže na černý kámen ztvrdla
splývám těsně pod močálu hladinou
svázán očima s ponurou krajinou

a šepotám bublavou píseň o snění

hODINY

čERNÁ NOC PROTEKLA OKNEM DO POKOJE
KDYŽ TVÁŘ ÚPLŇKU SEŽRAL CÁR MRÁKU
SLYŠET JE JEN TLUKOT HODINOVÉHO STROJE
MÉHO SRDCE

ROZTRHANÉ ZÁCLONY U OKEN
BEZHLUČNĚ TŘEPETAJÍ SVÝMI STÍNÝ
VYKAŠLÁVÁM Z DUŠE ČERNÉ ZLEM
INKOUSTOVÉ PAVUČINY

SVÍRÁM LEDOVĚ ČERNÝ KÁMEN
KŘEČÍ STAŽENÝMI PRSTY
ZE RTŮ SPLÝVAJÍCÍ .. AMEN
UVADÁ OZVĚNOU

TICHO NAD TICHEM VE SKŘECÍCH MELUZÍNY
HRDLO MRÁZEM ĎRTÍ
JEDEN ZA DRUHÝM PŘICHÁZEJÍ STÍNÝ
KŘIKEM VĚTRU SMRTI...

MÍJÍ MNE BRATR A MÍJÍ MNE SYN
VRAŽDA JIM TANČÍ V OČÍCH
NA STOLE LEŽÍ ZVADLÝ BLÍN
A MALÁ, CHLAĎNÁ RUKA
VE KTERÉ TMA ROZPUKÁ
HLADÍ MNE PO SRDCI

KREMATORIUM

hřbitovy... dlouhé a nekonečné řady rovů...
kolem kterých se krásně prochází
za padajícího večera sychravého dne...

deštník pod paží.. a mrholí...

...je už noc..

a z komína šlehá plamen

procházím šedým soumrakem
černou květinu pokládám
na hrob dnešnímu dni
mozaikou citů rozkládám
na ostré střípky beznaděje

...

mrazivá mlha objala hvězdy
sevřela mou duši stínem
černošedé všechny cesty
po kterých jak asfalt plynem
do ohně velké pece... jak hřeje...

hřeje!!!

TEPY

KVINTESSENCE ŽIVOTA BUŠÍ MÝM TĚLEM
JAK THOROVO KLAĐIVO PO NEBESÍCH
ĐÁBLÍK SE CHICHOTÁ HORKOHORKÝM ČELEM
A DÉMON ČERNÉ PROPUKÁ V SMÍCH
OBČAS - PRO OCHUTNÁNÍ KOUSKU DECHU
KTERÝM NA MNE MLUVÍ SMRT

(..JEN.. VYDRŽET TY ÚDERY...)

VLNY VYSOKÉ AŽ DO NEBES
ZVEDÁ PROTI MNĚ LÍTÝ BĚS
SNOVĚ POMAĽU MNE ZALIJÍ
CHLADEM LEHOUNCE ZABIJÍ
SRAZÍ DO PUSTÉ TAJGY VĚČNOSTI

socha

NA VÍČKÁCH USEĎLO MI JÍNÍ
VLOČKA PO VLOČCE Z MRÁZIVÝCH HVĚZD
CHLAĎIVÁ SOCHA NA CESTU STÍNÍ
MOCNOU RUKOU SVÍRÁM JEJÍ PĚST
A ĎRTÍM JI V OBJETÍ

poprvé, podruhé, potřetí

...ĎROLÍ SE V PRACH
JAKO MINULOST
JAK MARNÝ STRACH
UVAĎÁ... MIZÍ
A MŮJ OBLIČEJ CIZÍ

zkameněl

tíha

LESKLÁ ČERNÁ KALUŽ
A POD NÍ OTISK BOTY
OTEVÍRÁ DVEŘE DO NICOTY
NOČNÍ LAMPY VYHASLY
A DALEKO, DALEKO SVÍTÍ MĚSÍC
DO PRÁZDNÝCH OČÍ KAMENNÝCH SVĚTIC

VEDLEJŠÍ ULICÍ PROJELO AUTO
ZAVÍŘILO TICHEM NOCI
ŠPINAVOU VODOU PLNOU NEMOCI
NEBE SE ZAVŘELO
POHOŘÍM Z BOUŘKOVÝCH MRAKŮ
NA NICH SOCHA MRTVÉHO SHLÍŽÍ K TORZU VRAKU

JEDNO TĚŽKÉ GESTO
ROZBIJE PŘEHRADY OLOVĚNÉHO NEBE
JAKO MÉ SRDCE VZPOMÍNKY NA TEBE
V PŘÍVALU TĚŽKÝCH VOD
PROCHÁZÍM PUSTÝMI ULICEMI
SLOUŽÍM JAK BLESKOSVOD
PRO ZMUČENOU ZEMI
PRO OČI NEČLOVĚKA

vodopád

ROZDAL JSEM TEPLŮ SVÉHO TĚLA
KAŽDÝ SI S SEBOU ODNESL KOUSEK
ΤΟΠΙΩ ΣΕ V ΜΟΨI ΝΟCΙ, ΣΕΡΑ
ΖΠΟVΖΔÁLÍ ΠΑΤΨÍΜ ΝΑ ΑΝΔΈΛΑ

VE VODOPÁDECH ČERNÉ ΤΩΥ
ΜÁČÍΜ Ζ ΡΑΡΡΣΚŮ ΣΤΨÍΒΡΝŮΥ ΦΟΥΣΕΚ
ΜΈ ΚΔΥΣΙ ΛΙΔΣΚΈ ΤΈΛΟ ΤΛÍ
ΤΑΜ ΝΕΗΛΥΒΟΚΟ V ΝΕΒΕΣÍΗ

Z PROPASTÍ MÉHO SRDCE ROSTE STROM
ΤΑΜ, ΚΔΕ VΕΛΙΚŮΥ ΖΝΕC ΚΟΣΟΥ ΣΕΚ
ΥΠΡΟΣΤΨΈΔ ΜΡΤVΈ ΗΡΥΔΙ ΗΝΥΕ ΖΛΟΜ
Ζ ΗΡΔΛΑ ΣΕ ΔΕΡΕ ΒΥΒΛΑVŮΥ ΣΤΟΝ

ΝΑΔ ΖΤΥΗΛŮΥΜ ΗΡΟΒΕΜ ΖΗΑΣLŮΥ ΛΑΜΠΙΟΝ...

JSEM BYTOST ŠEROSVITU. RODÍM SE ZA MLHAVÝCH
SOUMRAKŮ A PROCHÁZÍM NOCEMI BEZ MĚSÍCE, POD
BALDACHÝNEM MRAKŮ, I V CHLADIVÉM TŘPYTU HVĚZD.
RÁD SE DÍVÁM NA KAPKY VEČERNÍ ROSY ZÁŘÍCÍ V
PAVUČINÁCH NATAŽENÝCH MEZI LÍSTKY RŮŽÍ. A JEN TEHDY
VYCHÁZÍM DO SVITU ÚPLŇKU, KDYŽ JSEM OBKLOPEN
TEMNOU ZELENÍ MÁJOVÝCH STROMŮ.

V MÝCH VZPOMÍNKÁCH TANČÍ VÍTR NA LISTECH STROMŮ,
SVĚŽÍ ZELENÍ ZBROZENÉ KRVÍ NADCHÁZEJÍCÍ JESENĚ.
LEHOUNKÝ VÁNEK POVÍDÁ MEZI VĚTVEMI ZALITÝMI
SLUNCEM ČASNÉHO ODPOLEDNE - A BABÍ LÉTO PROBOUZÍ
V MLADÝCH DUŠÍCH TOUHU. ACH VESNO, TVÉ MŽIVÉ
PROBOUZENÍ DNE A ÚSVITEM OVĚNČENÉ VRCHOLKY
HOR...

STŘÍBRNÉ KVĚTY ČASU RAŠÍ MI NA SPÁNCÍCH - A TICH
NEDELNÍHO ODPOLEDNE HŘEJE MÉ ZNAVENÉ SRDCE. ALE
TO JEN ZAPRÁŠENÉ LISTY KNIH PŘEVRAČÍM - V ŽALTÁŘI
SVÝCH VZPOMÍNEK.

TEĎ OBRACÍM NEHASNOUCÍ OČI VSTŘÍC PUSTÝM PLÁNÍM
NOCÍ; TAK, JAKO JSEM BÝVAL BYTOST SVĚTLA, NYNÍ
POZNÁVÁM KRAJINY SOUMRAKU. DNES ZNOVU VÍTÁM
KRÁSU PRVNÍ HVĚZDY, PŘÍCHOD RANNÍCH MLH, KDYŽ
SESTUPUJÍ PO ÚBOČÍ HOR JAKO JARNÍ ZÁPLAVA. ZNOVU
VONÍM, JAK VYCHLÁDÁ TEPLO VLČÍ STOPY NA SNĚHOVÉM
DECHU ZIMNÍHO VEČERA. DÍVÁM SE, DÍVÁM, JAK KOPCE
UBÍHAJÍ DO ZASNĚŽENÝCH PLÁNÍ. STOJÍM NA VRCHOLKU
HORY - A JISKRY HVĚZD ZAŽÍHAJÍ LEDOVÉ KRÝSTALKY VE
VĚTRU. UPROSTŘED TEMNÝCH PLÁNÍ NASLOUCHÁM, JAK
VÍTR PŘESÝPÁ ZRNKA ČASU A PO PROPADLÝCH TVÁŘÍCH
MNE HLADÍ ČERNÁ KŘÍDLA KRKAVCŮ.

JSEM PÍSEŇ HORY, DECH ČLOVĚKA, TVOR ŠEROSVITU.
PROCHÁZÍM ŠÍRÁNÍM A MŮJ TICHÝ ÚSMĚV SE RODÍ ZA
SOUMRAKU. JSEM ČERNÁ SKÁLA ÚCTY, OMŠELÁ DEŠTĚM
LÁSKY, SKROPENÁ CHLADEM ÚSVITU. JSEM KRÁSA TMY A
NÁDHERA ŠERA.

